

Hiszem az egyetemese anyaszentegyházat, a szentek közösségét

Énekek: 42: 1; 229: 1-3, 392: 1-5; 395: 1- 3.

Alapige: „Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.” 1Kor 12, 13.

Az Apostoli Hitvallásról szóló sorozatunkban elérkeztünk az anyaszentegyház megvallásához. Az egyházat és a szentek közösségét nem látjuk, hanem hisszük, mert a globális, a téridőn, a történelmen és korszakokon keresztül láncszemenként egybefonódó egyetemes egyház léte és egysége első sorban nem vizuális, hanem lelki, spirituális valóság.

Közel 30 évvel az egyházüldöző szocialista rendszer után azt tapasztaljuk, hogy a világban az egyik legrokonszenvtelenebb, sőt egyenes gyűlölt szó éppen az egyház. Ma, amikor az általános emberi közösségek, család, rokonság, nép és nemzet a bűn bennük munkálkodó mindent szétrobbantó ereje miatt már abban az állapotban van, hogy teljesen tönkremegy és eltűnik, akkor magának az egyház szónak nincs jó hangzása mert a Messiás Jézustól számított két évezredes története során minden hozzátapadt, ami soha nem volt egyház és ma sem az.

Az egyház ugyanis nem az a világban pozícióját elvesztett szervezet, amely például a középkorban királyokat emelt trónra, vagy lökött le onnan. Az egyház nem az a bizonyos ideje múlt anakronisztikus intézmény, amely az emberek egyre csökkenő vallási szükségleteinek kielégítésére hoztak létre. Az egyház nem valami karitatív célokat kiszolgáló organizáció, alapítvány. Nem az erkölcs nemesítésért létrehozott iskola, vagy kiképzőtábor, és nem a vallási szórakoztató ipar Hollywoodnak megfelelő alternatív mása, a tudatipar nagy világra szóló vállalkozása. Az egyház nem a papi hierarchia belterjes cinkos baráti társasága, a gyarló emberek nagyon kirívó hibájával.

Az egyházlét valójában a Krisztusban elrejtett létállapot, ezért fogalmazunk így, hogy hiszem az egyházat. Az anyaszentegyházat, annak legapróbb és legjelentéktelenebb részéig mindenestől Szentlélekisten munkálja, tehát nem emberi tevékenység eredménye, hanem Isten személyes műve, ami velünk és bennünk most is történik.

Az egyházlét a teremtés legnagyobb csodája, aminek lényege az, hogy az Isten családjához tartozunk. Az egyházlét közösség Istennel és egymással!

S mivel az egyház nem a derék emberek egybegyűlt tömege, hanem olyan bűnösöké, akik Jézushoz fordulnak segítségért, szabadulásért, erőért, kegyelemért és életért, ezért az Istennel való eme közösségünk alapja a Jézus Krisztusra való rászorulásunkban van. Mindnyájan kegyelemre szorultak vagyunk és számunkra a kegyelem az Atya jobbán uralkodó Jézus Krisztus.

A gyülekezet, görögül ekklezsia, azaz a kihívottak, akik nemcsak az Isten által e világból való kihívottak¹ közössége, hanem ugyanakkor a kegyelemre szorult befogadottaké is. Fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott benneteket Isten dicsőségére (Róma 15, 7)!

Hova fogadott be a mi Urunk, és hova kell egymást befogadnunk? Az Atyai ház közösségébe!

¹ **ἐκκλησία** (ekklészia) 1) gyűlés, népgyűlés 2) egyház, gyülekezet (szó szerint: kihívottak közössége); **ἐκ ἐξ** (ek ex) 1) -ból/ből, -tól/től, -ról/ról, felől 2) közül és **καλέω** (kaleó) 1) hív, meghív, elhív, magához hív 2) hív, nevez, szólít; nevet ad.

1. Urunk a mennyei Atyjával való közösségbe fogadott be, hogy akarata szerint egy szívvel, egy szájjal dicsőítsük a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját, aki e befogadás, azaz a váltság által saját mennyei Atyánkká lett. (Róma 15: 6)
2. Az önmagával való örök közösségre hívott el és fogadott be, ahogy erről a korinthusi levélben szól:
 - „Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre (1Kor 1, 9).
3. Ugyanakkor a szentek, vagyis az egymással való közösségébe is befogadtattunk, amiről a Zsidókhoz írt levél ezt mondja:
 - „Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez, az elsőszülöttek seregéhez és egyházához, akik be vannak írva a mennyekben, és mindenek bírójához Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez, és az újszövetség közbenjárójához Jézushoz, és a meghintésnek véréhez (...).” Zsid 12:22-24.

Ahol atya, sőt mennyei Atya van, ott otthon és család van, s benne atya-fiúi és testvéri² közösség is van!

Milyen az Isten-atyánkkal való közösség? Krisztus Urunk ezt mondja:

- „Azon a napon az én nevemben kértek, és nem mondom nektek, hogy én kérem majd az Atyát értetek, 27 mert maga az Atya szeret titeket (...).” Jn 16: 26-27a.

"Azon a napon az én nevemben kértek", azaz az én természetem szerint. Nem "varázsige lesz a nevem nektek", hanem "olyan bizalmas lesz a kapcsolatunk, hogy egészen eggyé váltok velem". "Az a nap" - nem egy valamikor bekövetkező napot jelent, hanem azt a napot, ami itt van és most van! "Maga az Atya szeret titeket" - az egyesülés (tehát) teljes és tökéletes. Jézus feltámadásának és mennybemenetelének ereje és az elküldött Szentlélek az Atyával olyan kapcsolatba emelhet, hogy Isten tökéletes, szuverén akaratával egyet akarunk - szabad választásunkból -, mint ahogyan Jézus is egy volt vele. Mint ahogyan Ő ismerte az Atya szívét és gondolatát, úgy emel fel minket is a Szentlélek keresztsége által azokra a mennyei helyekre ahol kijelentheti nekünk Isten tanácsait. Ebben a csodálatos helyzetben - amelybe Jézus Krisztus helyezett - imádkozhatunk Istenhez az Ő nevében, az Ő természete szerint, amit a Szentlélek ajándékozott nekünk, és Jézus Krisztus ezt mondja: "Amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek". "Amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben..." (Jn 17: 23. v.). "Azon a napon" zavartalan lesz a kapcsolat Isten és a szent között. Éppúgy, mint ahogy Jézus tisztán állt az Atya jelenlétében, úgy minket is bele emelhet ebbe a kapcsolatba a Szentlélek keresztségének hatalmas erejével, "hogy egyek legyenek, mint mi (Jn 17,11)."³

Egyedül csak ebben a közösségben és családban szűnhet meg minden nyugtalanságunk és idegenségünk, mert bizony mi Ádamból eredendően idegenek⁴ vagyunk nemcsak a földön, hanem a mennyben is. Ádám nem talált befogadottságot és magához illő társat a földi állatok és élőlények világában, és ezt a távolságot közte és az édeni élő világ között a világba bejövő bűn csak még tetézte. Hasonlóképpen az angyalok és a mennyei élőlények közt sem volt helyünk, és ha kezdetben át is járt Isten az Éden kertjébe az emberhez, az ember nem léphetet

² Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsőszülött sok atyafi (= testvér) között. Róm 8:29.

³ Vö. Oswald Chambers: Krisztus mindenkefelett. Evangéliumi Kiadó Budapest 1992. oldal 152.

⁴ Hogy ti, [mondom], abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael társaságától **idegenek**, és az ígéret szövetségétől távolvalók, reménységetek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világon; Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. Ef 2:12-13.

át a földi lét állapotából a mennyeibe, a bűn pedig végképp önmagunkba zárt, s következtében menny nélküli elveszettek lettünk, de most e világ nyilvánvaló haldoklásával már nemsokára Föld nélküli otthontalanok is. Krisztus Urunk azonban minden idegenségünket magára vette és felvitte a testében a fára, s bennünket eme áldozatával a saját testvéreivé és Atyjának a gyermekeivé tett (Ef 2:11-18). Honnan tudjuk ezt? Onnan, hogy az átok fáján így kiáltott fel:

- „Elói, Elói! Lamma Sabaktáni (Mk 15: 34)? ami megmagyarázva annyi, mint: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet (Zsolt 22:2)?”

Kezdetben nem a világ rontott meg bennünket, hanem a bűn által birtokba vett ember formálta a világot a maga képére és hasonlatosságára, így lett a világ is olyan, amilyen maga a bűnbe zárt ember, vagyis a halál, a gyötrelmek és a szenvedések helyévé.

Hogy milyen a bűnbe zárt ember? Az Ó, - és Új szövetségi Szentírás erre ezt mondja:

- „Tekinte azért Isten a földre, és íme meg vala romolva, mert minden test megrontotta vala az ő útját a földön (1Móz 6:12).” „És látta az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz (1Móz 6:5).”

„Amint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is; Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. Nyitott sír az ő torkuk; nyelvükkel álnokságot szólnak; áspiskígyó mérge van ajkaik alatt. Szájuk telve átkozódással és keserűséggel. Lábaik gyorsak a vérontásra. Útjaikon romlás és nyomorúság van. És a békességnek útját nem ismerik. Nincs isteni félelem az ő szemük előtt (Róm 3:10-18).”

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, Szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét (2Tim 3:1-5).”

Pál, aki ez utóbbi sorokat nekünk leírta saját tapasztalatából tudta, hogy milyen a látszatkegyesség, mert ő volt egy másik ház tagja is, a gonoszok társaságának tagja, ahol a nagytanácstól meghatalmazást kapott a Krisztus népe lemészárlására. Veszett örülteként már lihegett az öldökléstől, de megbízóitól csak vállveregetést, a főpapoktól csak elismerést kapott, de amire mindennél jobban szüksége volt, az otthon befogadó melegére, az nem a (globális) rablógyilkosok bandájában adatott meg neki, hanem Jézus damaszkuszi gyülekezetében, ott az Egyenes utcában, a Júdás házában, ahol Anániás, a kezét áldóan és gyógyítóan reá téve befogadta őt (ApCsel 9: 10-19).

Mennyei Atyánk mindnyájunkat ebből a földi pokolból hívott ki, sőt Krisztusban megragadva egyenesen kimentett, mint egykor Lótót az angyalok a tűznek adott Sodomából.

- „Annak okáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok, kiket körülmetéletlenségnek nevez vala amaz úgynevezett [s] a testen kézzel megcsinált körülmetélkedés, hogy ti, [mondom], abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael társaságától idegenek, és az ígért szövetségeitől távolvalók, reménységetek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világon; Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. Mert Ő a mi békességünk, ki eggyé tette mind a két [nemzetséget], és lerontotta a közbevetett választófalat, Az ellenségeskedést az Ő testében, a parancsolatoknak tételeiben való törvényét eltörölvén; hogy ama kettőt egy új emberré teremtsen Ő magában, békességet

szerezvén; És hogy megbékéltesse az Istennel mind a kettőt, egy testben a keresztfán, megölvén ezen az ellenségeskedést. És eljövén, békességet hirdetett nektek, a távol valóknak és a közel valóknak. Mert Ő általa van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához (Ef 2:11-18).”

Boruljunk le e csodálatos titok előtt, amit Isten Krisztus Urunkban véghez vitt, hogy tudni illik Isten az Ő egyszülött Fiában kihívott a halálból, átvitt a kárhozatból az örök életbe és újjáteremtett bennünket. Hogyan? Az Ő testében!

Itt Pál az Éden kerti asszony-ember teremtésének kinyilatkoztatásához megy vissza, amikor Isten a férfi kivett oldalbordájából formál asszonyembert és teremti a kettőt egy emberré, egyetlenegy élőlényé. Amikor tehát az Apostoli Hitvallást imádkozva azt mondjuk, hogy „hiszem az egyetemes anyaszentegyházat, a szentek közösségét”, akkor valójában ezt a felettébb nagy titkot hisszük és valljuk meg, hogy mi Isten Krisztussal egy test népe vagyunk, hogy mi egyetlenegy test vagyunk az örökkévaló Krisztussal. „Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók (Ef 5:30). Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházzal szólok (Ef 5:32).”

Csak a befogadottak tudnak maguk is befogadni! Ennek legszebb példája, amikor egy ifjú és egy hajadon a szerelemben befogadják egymást és e közös befogadásuknak a gyümölcsei a csodálatos gyermekek lesznek, akiket az életük árán is oltalmaznak.

A keresztyén házasságról szóló tanításunk középpontjában mindig Jézus Krisztus bennünket való befogadása áll. Mindig azt hangsúlyozzuk, hogy úgy a fiú, ahogy a lány szívének és lelkének mindenekelőtt az Isten Fia, Messiás Jézusban kell gyökereznie, mert csak a Krisztus által befogadott fiú, és csak a Krisztus által befogadott lány tudják maguk is befogadni egymást; meg kell tehát történnie ennek a kölcsönös egymásba fogadásnak! E kölcsönös befogadást nekünk mindig tanulnunk kell! Erre szólít fel a Róma 15: 7.

„Ezért fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére!”

A Krisztus gyülekezetének felállított mérce felettébb magas, amit ember a saját erejéből soha el nem érhet, mert vagy működik bennünk Isten befogadó szeretete és ez Isten családjába vonzza az Isten népét, vagy nem ismerjük Istent és az ő Fiában kinyilatkoztatott szerelmét és eltaszítjuk magunktól a mennyei Atya gyermekeit.

Sok példa van a Bibliában a nem gyülekezetként működő egyházzal. Ennek egyik iskolapéldája a vakon született ember meggyógyításának története (Jn 9), aki miután Jézus által meggyógyult világtalanságából és látott, megvallotta a Messiás Jézusba vetett hitét, de akkor kőszívű vallatói kiátkozták és kidobták a zsinagógából, az akkor látható egyház közösségéből.

Az Isten családjához való tartozás nem egyoldalú befogadáson alapul, például csak az Isten általi befogadáson. Ez nem elég; nekünk magunknak is akarnunk kell, hogy az Isten akarata szerint az Ő családjához tartoznunk! Legyen meg a Te akaratod, (...) ⁵ - imádkozzuk! Ezt az akaratot ábrázoljuk ki a megkereszteltetésünkkel, ami a Jézus halálával való meghalásunk és az Ő feltámadásával való feltámadásunk jelképes kiábrázolása és egyben elköteleződésünk csodálatos hitvallása.

Hasonlóképpen nem elég, ha csak ember akarja befogadni Istent, mert ebből az akaratból csak tömeggyilkosságokig is elmenő fanatikus vallásosság lesz és álnok képmutatás. Az Isten csak és kizárólag emberi választásáról szól Ananiás és Safira története, akik amikor látták Krisztus népe szeretetét, arra gondoltak, hogy de jó lesz nekik is ebbe a szeretet wellnessbe eljárniuk. Éppen ezért a társaikat leutánozva ők is eladnak egy drága ingatlant és befizetnek, vagyis

⁵ Mt 6: 10.

bérletet váltottak az Isten vasárnapi népéhez való tartozás ünnepnapenkénti wellness fürdőjébe. Ügyeltek arra, hogy belépéskor elhíthessék mindenkivel, hogy mind testestől, mind lelkestől, minden ingó és ingatlanukkal együtt ők is a Jézus Krisztus személyes tulajdonát képezik. Igen ám, de esetükben távolról sem ez volt az igazság, mert ők valójában igen tág kaput hagytak nyitva maguknak a világba való visszamenekülésük vészkijáratképpen. A megvezetés, átverés színjátékaképpen látványosan sok pénzt tettek tehát le az apostolok lábához, de amikor a kívülálló ember a pénz láttán elcsábulva hanyatesett volna e tüntető nagylelkűség láttán, akkor megszólalt Péterben az Isten Lelke és ezt kérdezte:

- „Anániás, miért foglalta el a Sátán a te szívedet, hogy megcsald a Szent Lelket, és a mezőnek árából félre tégy? Nemde megmaradva neked maradt volna meg, és eladva a te hatalmadban volt? Mi indította szívedet ilyen cselekedetre? Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek (Apcs 5:3-4)!”

Az Istennek való hazugság nem maradt következmények nélkül, ahogy ma sem! A történet szerint hallva Anániás e szavakat, lerogyott és azonnal meghalt, a szemtanúikban pedig nagy félelem támadt. Az éppen szolgálatra beosztott ifjak felkelvén, begöngyölték a holtat, és kivívén eltemették. Történt aztán mintegy három óra múlva, hogy az ő felesége, nem tudva, mi történt, bement érdeklődni. Péter akkor tőle is megkérdezte:

Mondd meg nekem, valóban ennyiért adtátok-e el a földet? Ő pedig ezt válaszolta:

- Igen, ennyiért! Péter erre ezt monda neki:
- Miért egyeztetek meg abban, hogy az Úrnak Lelkét próbára téve megkísértsétek? Íme a küszöbön vannak azoknak lábaik, akik eltemették férjedet, és (most) téged is kivisznek.

Alighogy kimondta Péter e szavakat, Safira is azonnal összerogyott a lábainál, és meghalt; a férjét éppen hogy eltemető ifjak, amikor visszatértek őt is halva találták, így hát kivívén eltemették őt is a férje mellé. Amikor ennek a történetnek a híre elterjed, nagy félelem szállta meg az egész gyülekezetet, és mindenkit, aki csak tudomást szerzett róla. (ApCsel 5: 1-11)

Ha tehát most azt kérdezem tőletek, hogy szeretnétek-e egy ilyen vörösberényi gyülekezetet, ahol az Igazság Lelke úgy legyen jelen, ahogy kezdetben ott Jeruzsálemben volt, akkor erre az általános válasz az lenne, hogy NEM! És most rossz hírem van, mert Istennek nincs más gyülekezete, csak az, ahol a Vigasztaló lélek csak így tud és alkar is jelen lenni. Ha tehát nem kell nekünk az Istennek ez a gyülekezete, akkor Szentlélek teljesen magunkra fog hagyni, és hagyja, hogy teljesen beletorzuljunk az álnokságainkba és a hamisságainkba, míg sokkal inkább a hazugság atyjára, az embergyilkos ördögre fogunk jobban hasonlítani, sem mint Istenre, mennyei Atyánkra. Az Úr ószövetségi népét egy angyal vezette, mert a Lelkével Isten nem lakozhatott a népe között, mert a nép kemény nyakú volt és istentelenül ellene szegült. Az aranyborjúval való vétkezése után ezt mondta az Úr Mózesnek:

- „Angyalt küldök előtted, és kiűzöm a kánaániakat, az emóriakat, a hettitákat, a perizzieket, a hivvieket és a jebúziakat. [[2Móz 23,20](#)] Bemégy a tejjel és mézzel folyó földre, de én nem megyek veled, mert keménynyakú nép vagy, és (ha köztetek lakoznék, akkor) elpusztítanálak az úton. [[2Móz 32,9](#)]”⁶

⁶ 2Móz 33: 2-3; „Tudd meg azért e mai napon, hogy az Úr, a te Istened az, aki átmegy előtted mint emésztő tűz, ő törli el azokat, és ő alázza meg azokat te előtted; és kiűzöd, és hamar elveszted őket, amiképpen az Úr megmondotta neked.” 5Móz 9:3. Mer az Úr dicsőségének jelensége (...) olyan volt az Izrael fiainak szeme előtt, mint emésztő tűz, a hegy tetején. 2Móz 24:17. Mert az Úr, a te Istened emésztő tűz, féltőn szerető Isten Ő. 5Móz 4:24. „(...) Uram, kicsoda tartózkodhatik sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden? Aki tökéletességben jár, igazságot cselekszik, és igazat szól az ő szívében. Nem rágalmaz nyelvél; nem tesz rosszat felebarátjának, és nem szerez gyalázatot rokonainak.” Zsolt 15: 1-3.

Vagy-vagy, nincs középső út! Vagy az Úr jár veled az úton, vagy nélküle bolyongsz pusztává váló életedben. Senki nem szolgálhat két úrnak, „mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak (Mt 6, 24).” „Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? Aki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz (Jak 4:4).”

Az Ananiás és Safira féle keresztyénségre nincs szüksége se Istennek, se a világnak és magának a mindenkori embernek sem. Krisztust vagy teljesen befogadod, vagy egyáltalán nem. Hasonlóképpen az Isten igazságát is, mert a felemás keresztyénség nem létezik, ahogy fából vaskarika sem. Ahogy Krisztus fogadott be téged, neked is úgy kel Öt befogadnod, ha ő életét adta érted, akkor neked is életedet kell adnod. „Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az ő életét adta értünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiéért (1Ján 3:16).” Mi tehát Krisztust csak a szükségben szenvedő testvérünkön keresztül tudjuk befogadni; a Krisztusszükség pedig minnyájunkat kötelez. Senki se élhet keresztyén életet magányosan, elszakadva a többi hívővel való közösségtől, a testvér imádságától, egymás erősítésétől. Partizán keresztyénség nem létezik, ahol egymagad harcolsz, saját Don Quijote féle gerillaharcaidban. A Jézus tanítványi gyülekezetéhez tartozol, ahol meg van a helyed, feladatod, ahol rajtad keresztül is mennyei ajándékok áradnak mások életébe.

Nem lehetsz tehát csak műkedvelő szemlélője, vagy élvezője ennek a gyülekezetnek nevezett csodának, hanem közösségednek aktív munkálójává kell lenned neked is! Hozd hát ide magaddal saját imádságodat, szeretetedet, szolgálatodat, hitedet, hogy megosztva azt megtapasztald az Úr gyülekezetbe adott áldásait, magát a mennyei életet.

Isten országának törvénye az, hogy míg másokér munkálkods magadat erősítheted, ha másokat vigasztalt, akkor üdülsz fel magad is. A te lelki eledeled a te testvérednél van, az övé pedig nálad, így másokat táplálva jut el hozzád Isten számodra készített mennyei eledele.

Fogadd hát be testvéredet, s benne az Úr ajándékát és töltsd be szolgálatodat a láthatatlan Krisztustestben, hogy Szentélek által mi magunk is Isten igaz népe legyünk, az Ő családja! Ámen.

Áldás: Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örökostársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.” Róm 8:14-17